

Sygn. akt III AUa 1768/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Magdalena Kostro-Wesołowska (spr.) Sędziowie: SA Marcjanna Górska

SO del. Marzena Wasilewska

Protokolant: sekr.sądowy Karolina Majewska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy (...) Spółki partnerskiej w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji (...) Spółki partnerskiej w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 września 2015 r. sygn. akt XIII U 2195/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) Spółki partnerskiej w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Marcjanna Górska Magdalena Kostro-Wesołowska Marzena Wasilewska

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 68 ust. 1 lit. a, art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm., aktualnie jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r. poz. 963, dalej jako: ustawa systemowa) stwierdził, że B. B. (1) jako pracownik u płatnika składek (...) Spółka Partnerska w W. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 3 lutego 2014 r.

Odwołania od tej decyzji zostały wniesione przez płatnika składek (...) Spółkę Partnerską w W. oraz osobę trzecią, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, B. B. (1). Odwołania zainicjowały dwie sprawy, które zostały połączone celem wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Postępowanie toczyło się pod sygn. akt XIII U 2195/14. Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołań i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 3 września 2015 r. w pkt. 1 oddalił odwołania, w pkt. 2 zasądził od płatnika składek na rzecz organu rentowego

120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w pkt. 3 nie obciążył B. B. (1) kosztami zastępstwa procesowego pozwanego.

Sąd Okręgowy ustalił, że (...) Spółka Partnerska została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 26 października 2011 r. pod numerem KRS (...). Siedziba spółki znajduje się przy ul. (...) w W.. Spółka zajmuje się działalnością (...).

Przed datą 3 lutego 2014 r. (tj. zawarciem spornej umowy o pracę) B. B. (1), z zawodu technik-fotograf, pracowała na stanowisku handlowca, managera restauracji, barmanki oraz kelnerki. Ostatnio zatrudniona była na stanowisku barmanki w restauracji przy ul. (...) w W.. Ubezpieczona nie miała przygotowania zawodowego ani doświadczenia do pracy w żadnej instytucji prawniczej, wykonywała dotychczas jedynie prace biurowe.

W dniu 3 lutego 2014 r. spółka, reprezentowana przez wspólnika M. W., zawarła z B. B. (1) umowę o pracę na czas nieokreślony od 3 lutego 2014 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika sekretariatu. Strony ustaliły jako dzień rozpoczęcia pracy 3 lutego 2014 r. i wynagrodzenie w kwocie 2.500 zł.

Do obowiązków B. B. (1) należała m.in. obsługa administracyjna sekretariatu, w tym obsługa centrali telefonicznej, prowadzenie kalendarza wizyt klientów pracodawcy, jego aktualizowanie oraz przypominanie pracownikom o zaplanowanych terminach wizyt, prowadzenie na bieżąco dziennika korespondencji, odbieranie i sortowanie korespondencji, poczty elektronicznej i faksu oraz przekazywanie jej do odpowiednich osób, wysyłanie korespondencji, wykonywanie dodatkowych prac biurowych, prowadzenie harmonogramu rozpraw sądowych i spotkań poszczególnych pracowników i jego aktualizowanie, umawianie klientów na terminy wizyt u danego pracownika, obsługa klientów pracodawcy przychodzących do kancelarii w zakresie kierowania na spotkania, przygotowanie na ich życzenie napojów, udzielanie klientom wstępnych informacji odnośnie do zakresu i rodzaju świadczonych przez pracodawcę usług prawnych, składanie z należytym wyprzedzeniem zamówień na zakup materiałów biurowych oraz higieniczno-sanitarnych, dbałość o czystość i ład w miejscu pracy oraz nadzór nad utrzymywaniem czystości przez pozostałych pracowników, stawiennictwo w miejscu pracy i przygotowanie miejsca pracy, umożliwiające punktualne otwarcie (...), dbałość o odpowiedni wizerunek własnej osoby oraz stosowanie się w tym zakresie do poleceń pracodawcy, zachowanie w tajemnicy wszelkich informacji dotyczących klientów i ich spraw prowadzonych przez pracodawcę, spożywanie posiłków i napojów w specjalnie wyznaczonym do tego pomieszczeniu w miejscu pracy, dostarczanie i odbiór dokumentów w urzędach i u klientów pracodawcy na terenie W., a także nadzór nad pracownikami sekretariatu (k. 25 a.r.).

W dniu 3 lutego 2014 r. odwołująca się ukończyła szkolenie w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz odbyła instruktaż stanowiskowy na stanowisku pracy kierownika sekretariatu (k. 16 a. s.).

Zgodnie z zaświadczeniem lekarskim z 3 lutego 2014 r. B. B. (1) w dacie przyjęcia do pracy w odwołującej się spółce była zdolna do wykonywania pracy na stanowisku kierownika sekretariatu (k. 14 a. r.).

W dacie zawierania umowy o pracę odwołująca się B. B. (1) była w 2 miesiącu ciąży. Zeznała, że nie poinformowała o tym pracodawcy (k. 76 a. s.). M. W. twierdził, że dowiedział się o ciąży ubezpieczonej ze zwolnienia lekarskiego (k. 77 a. s.).

Zatrudniona została w celu zapewnienia lepszej organizacji pracy (...) oraz uporządkowania archiwum. Odwołującą się polecił znajomy M. W., K. B..

Poza odwołującą się w (...) na podstawie umowy o pracę zatrudnieni byli: A. K. na stanowisku sekretarki z wynagrodzeniem w wysokości minimalnego wynagrodzenia, D. S. aplikant, zatrudniony z wynagrodzeniem w wysokości minimalnego wynagrodzenia, M. B. aplikantka, zatrudniona z wynagrodzeniem w wysokości minimalnego wynagrodzenia, K. D. prawnik bez aplikacji, zatrudniona z wynagrodzeniem w wysokości minimalnego wynagrodzenia oraz M. T. w niepełnym wymiarze czasu pracy, wykonująca pracę na Śląsku. Na podstawie umów cywilnoprawnych

zatrudnieni byli: A. R., prawnik z wynagrodzeniem w wysokości ok. 4.000 zł brutto, N. L., aplikant radcowski oddelegowany do obsługi zewnętrznego podmiotu z wynagrodzeniem w wysokości ok. 6.000 zł (k. 26, 27, 76 a. s.).

Przed zatrudnieniem odwołującej się B. B. (1) nie było osoby zatrudnionej na stanowisku kierownika sekretariatu. A. K., zatrudniona na stanowisku sekretarki, wykonywała wszelkie prace biurowe. Miała większe doświadczenie niż odwołująca się, jednakże nie radziła sobie z obowiązkami powstającymi wraz z rozwojem(...).

Zadaniem odwołującej się jako kierownika sekretariatu było porządkowanie archiwum, organizowanie pracy w biurze, porządkowanie akt oraz sprawdzanie, czy stan akt zgadza się z repertoriami. Obowiązki pracownicze miała wykonywać w siedzibie firmy w godzinach od 9 do 17.

W czasie dwumiesięcznej pracy (przed zwolnieniem lekarskim) ubezpieczona - jak sama przyznała - praktycznie nie przystąpiła do wykonywania obowiązków kierownika sekretariatu. Początkowo siedziała w gabinecie z M. W., a on na podstawie wybranych akt mówił, czego od niej oczekuje. Razem przeglądali akta. Nie wiedziała, ile osób zatrudnia (...), w jakim charakterze i na jakich zasadach.

Od 3 kwietnia 2014 r. skarżąca była niezdolna do pracy z powodu problemów z ciążą. W dniu (...) urodziła syna S. B.. Do chwili obecnej nie wróciła do pracy, korzysta z urlopu macierzyńskiego.

Początkowo jej obowiązki wykonywała A. K.. Z uwagi na pogorszenie koniunktury płatnik składek rozwiązał umowę o pracę z A. K., M. B. i K. D., zaś N. L. zmniejszył wysokość otrzymywanego wynagrodzenia.

Obecnie spółka zatrudniła nowego pracownika na stanowisku pracownika sekretariatu z wynagrodzeniem w wysokości 1.800 zł netto.

Równolegle, w dniu 20 marca 2014 r. B. B. (1) zawarła z A. T., prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...), umowę o pracę na czas nieokreślony od 20 marca 2014 r. w 1/2 wymiaru czasu pracy na stanowisku managera handlowego za wynagrodzeniem w kwocie 1.200 zł netto. Pracę miała wykonywać na terenie województwa (...) (k. 28-30 a. s. umowa o pracę). Pracodawca rozliczał ją z efektów pracy, która polegała na przedstawianiu ofert firmy wspólnotom mieszkaniowym oraz osobom prywatnym. Obowiązki powyższe wykonywała po pracy w (...) - częściowo w domu (opracowanie strony graficznej, strony internetowej), jak i poza domem (k. 76 a. s. zeznania B. B. (1)). Na skutek odwołania od decyzji odmawiającej objęcia jej ubezpieczeniami społecznymi z tego tytułu Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 24 marca 2015 r. w sprawie VIII U 1926/14 stwierdził, iż B. B. (1) jako pracownik zatrudniony u płatnika składek A. T. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od 20 marca 2014 r. (akta sprawy VIII U 1926/14). Zaskarżoną decyzją Zakład stwierdził, że B. B. (1) jako pracownik u płatnika składek W. K. (...) Sp. par. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 3 lutego 2014 r. Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dokumentów z akt sprawy, w tym akt rentowych, jak również na podstawie zeznań odwołujących się. Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołujących się oceniając że zostały one złożone wyłącznie na użytek sprawy i nie odzwierciedlają stanu faktycznego. Sąd Okręgowy przy takich ustaleniach uznał odwołania za niezasadne. Powołał art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy systemowej określający zakres działania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, do którego zalicza się realizacja przepisów o ubezpieczeniach społecznych, a w szczególności stwierdzanie i ustalanie obowiązku ubezpieczeń społecznych. W zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, a także przebiegu ubezpieczeń oraz ustalania wymiaru składek i ich poboru, stosownie do art. 83 ust. 1 pkt 1-3 ustawy Zakład wydaje decyzje.

Obowiązek ubezpieczeń emerytalnego i rentowych dla pracowników ustanawia art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej, zaś art. 8 ust. 1 definiuje pojęcie pracownika jako osoby pozostającej w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a. Dla pracowników ubezpieczenie chorobowe z mocy art. 11 ust. 1 ustawy systemowej jest obowiązkowe, zaś w myśl art. 12 ust. 1 obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Stosownie do art. 13 ust. 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu pracownicy podlegają od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Sąd Okręgowy zważył, że stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 4 września 2012 r., III AUa 19/12).

Sąd Okręgowy podniósł, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, że cel zawarcia umowy o pracę w postaci osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest sprzeczny z ustawą, nie może jednak oznaczać akceptacji dla nagannych i nieobojętnych społecznie zachowań korzystania ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych, przy zawieraniu umów o pracę na stosunkowo krótki okres przed zajściem zdarzenia rodzącego uprawnienie do świadczenia z ubezpieczenia społecznego (np. urodzeniem dziecka) i w konsekwencji uzyskaniu przez osobę ubezpieczoną świadczeń z ubezpieczenia społecznego (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 14 lutego 2012 r., III AUa 1477/11). Sąd podkreślił przy tym, iż samo zawarcie umowy o pracę w okresie ciąży, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie zasiłku macierzyńskiego, nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem (wyrok Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 2006 r., I UK 61/06).

Istotne z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych czynności prawne, które w całości lub w części okazują się sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzają do obejścia prawa, nie powinny być akceptowane na gruncie systemowych, aksjologicznych i moralnych wartości oraz zasad prawa ubezpieczeń społecznych, ale mogą być zakwestionowane jako niezaskługujące na ochronę prawa ubezpieczeń społecznych, gdyż sądy nie mogą i nie powinny być „bezsilne” wobec praktyk ewidentnie instrumentalnego nadużywania prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Ważne jest, aby umowa o pracę była przez strony faktycznie zrealizowana w warunkach, o których mowa w art. 22 § 1 k.p.

Definicja ustawowa stosunku pracy zakłada wykonywanie pracy osobiście, odpłatnie, w ramach podporządkowania pracowniczego, w sposób powtarzalny i bez ponoszenia przez pracownika ryzyka prowadzenia podmiotu zatrudniającego. Warunki te winny być spełnione łącznie.

Art. 58 k.c. stanowi, że czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Zgodnie z § 2, nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, a zgodnie z § 3, jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

Stosownie do art. 83 k.c., nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Tak więc, jak pisał Sąd Okręgowy, zawarcie umowy o pracę tylko dla pozorów (art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p.) lub w celu obejścia prawa (art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p.) nie może rodzić skutków prawnych i stanowić podstawy do uznania, że osoba, która zawarła taką umowę, podlega ubezpieczeniu społecznemu pracowników (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 9 czerwca 2004 r., III AUa 485/2003).

W sytuacji, gdy po zawarciu umowy o pracę nie nastąpiło zatrudnienie pracownika, jego zgłoszenie do ubezpieczenia ma charakter fikcyjny (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 10 maja 2000 r., II UKN 536/99, wyrok Sądu Najwyższego z 17 września 2009 r., II UK 04/09).

Nie podlega pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu osoba, która zawarła umowę o pracę dla pozorów, a więc w sytuacji, gdy przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie o pracę

jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 stycznia 2008 r., I UK 223/07).

W wyroku z 24 lutego 2010 r., II UK 204/09, Sąd Najwyższy stwierdził, że o tym, czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych, nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych. Okoliczności wynikające z formalnie zawartej umowy o pracę lub ugody pozasądowej nie są wiążące w postępowaniu o ustalenie podlegania obowiązkowi pracowniczego ubezpieczenia społecznego. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z 21 maja 2010 r., I UK 43/10, orzekł, iż podleganie ubezpieczeniom społecznym wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia stosownej umowy, dokument w postaci umowy nie jest niepodważalnym dowodem na to, że osoby podpisujące go, jako strony, faktycznie złożyły niewadliwe oświadczenie woli o treści zapisanej w tym dokumencie. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, że samo zawarcie umowy o pracę w okresie ciąży, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie zasiłku macierzyńskiego, nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem (wyrok Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 2006 r., I UK 61/06). Nie wyklucza to jednak kompetencji organu rentowego do weryfikowania deklarowanego tytułu ubezpieczenia społecznego (art. 68 pkt 1 i 2 ustawy systemowej). Może on podważać tytuł ubezpieczeń, ale należy dokonać ustaleń i przekonującej oceny, że nie zostały spełnione formalne i realne warunki do podjęcia zatrudnienia, a następnie - że nie miało miejsce rzeczywiste wykonywanie pracy.

Odnosząc powyższe do okoliczności sprawy Sąd Okręgowy uznał decyzję organu rentowego za prawidłową powołując następujące argumenty:

Odwołująca się nie posiadała kwalifikacji zawodowych ani doświadczenia do pracy na stanowisku kierownika sekretariatu (...).

Nie było też realnej potrzeby zatrudnienia B. B. (1) na powyższym stanowisku. Zeznania stron są w tym zakresie mało przekonujące. Spółka nie zatrudniła innej osoby na miejsce ubezpieczonej, (jej obowiązki przejęła A. K.), by następnie - z uwagi na pogorszenie koniunktury - rozwiązać umowy o pracę z A. K., M. B. i K. D., zaś N. L. zmniejszyć wysokość otrzymywanego wynagrodzenia. Okoliczność, że ubezpieczona od 20 marca 2014 r. została objęta obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu wykonywania umowy o pracę w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku menedżera handlowego, nie jest dowodem na wykonywanie spornego w tej sprawie zatrudnienia, gdzie rodzaj obowiązków znacznie różni się od wykonywanych dla A. T..

W tak przedstawionym stanie faktycznym zgłoszenie do ubezpieczenia dotyczyło zamierzonego, krótkotrwałego wykonywania umowy o pracę za wynagrodzeniem, które nawet nie zostało wypłacone za okres adekwatny do okresu pozostawania w przyszłości na zasiłku macierzyńskim. W związku z tym przeciętny stosunek wysokości świadczenia do wniesionej składki pozostał w oderwaniu od ustawowych regulatorów sprawiedliwego rozłożenia kosztów świadczeń przez odniesienie do czasu opłacania składek.

W świetle powyższych okoliczności za zasadną Sąd Okręgowy uznał ocenę, że zawarcie umowy o pracę przez odwołującą się B. B. (1) nastąpiło z zamiarem nadużycia prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Powyższe względy zadecydowały o oddaleniu odwołania.

Na marginesie Sąd Okręgowy wskazał, że art. 477¹⁴ k.p.c., określający uprawnienia procesowe sądu pierwszej instancji, nie przewiduje procesowej możliwości uchylecia decyzji organu rentowego, a także przekazania w takiej sytuacji sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

O kosztach zastępstwa procesowego organu rentowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., art. 102 k.p.c. i § 11 ust. 2 oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r. poz. 490).

Sąd uznał, że płatnik składek (...) Spółka Partnerska jest w stanie ponieść wydatek w wysokości 120 zł, tj. kwotę, jaką zasądzono tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego strony organu rentowego. Jednocześnie Sąd odstąpił od obciążania B. B. (1) zwrotem kosztów postępowania na rzecz organu rentowego. **Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wnieśli odwołująca się B. B. (1) i płatnik składek.**

B. B. (1) zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając: a) dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, które miały wpływ na treść wyroku, polegających na stwierdzeniu, iż umowa zawarta z płatnikiem składek była pozorna, przez co odwołująca się nie podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu od 4 marca 2014 r., w sytuacji gdy przedstawiła dowody wskazujące na realizację przez nią obowiązków pracowniczych w sposób ciągły, systematyczny i pod nadzorem spółki,

b) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § k.p.c. poprzez uznanie, iż nie wiązała jej umowa o pracę z płatnikiem składek w sytuacji, gdy miała podpisaną umowę o pracę oraz, iż jej wynagrodzenie było zbyt wysokie, w sytuacji gdy osoby zatrudnione na danym stanowisku w W. zarabiają nawet 3 krotnie więcej,

c) art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez przyjęcie, iż umowa o pracę zawarta pomiędzy nią a płatnikiem jest umową pozorną i tym samym nie daje podstaw do przyjęcia, że podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 4 marca 2014 r., d) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 1 ustawy systemowej poprzez przyjęcie, że nie podlega ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 4 marca 2014 r.

W konsekwencji powyższych zarzutów apelująca wniosła o: a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym, chorobowym, wypadkowym od 4 marca 2014 r., b) ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że „do (...) przyszła z polecenia”. Początkowo (...) miała prowadzić jej sprawę o zapłatę i w tym czasie okazało się, iż M. W. poszukuje zaufanej, zorganizowanej osoby na stanowisko kierownika sekretariatu. Po rozpoczęciu wykonywania pracy w pierwszej kolejności przystąpiła do porządkowania i uregulowania pracy sekretariatu oraz obsługi administracyjnej (...). Dokonała przeglądu akt wszystkich spraw prowadzonych w (...) - na czym najbardziej zależało pracodawcy. Wprowadziła nowe standardy do (...) polegające np. na oznaczaniu wszystkich akt nazwiskiem każdej z osób prowadzących daną sprawę. Przygotowała projekt karty kontrolnej do akt, zawierającej m. in. informację o kliencie, jego dane kontaktowe. Zweryfikowała prowadzone w (...) repertoria akt, wprowadzając dodatkowo skoroszyt wszystkich spraw według ich wpływu.

Odnosząc się natomiast do stwierdzenia przez Sąd pierwszej instancji, że zarabiała więcej, aniżeli pozostali pracownicy podniosła, że wysokość wynagrodzenia została zaproponowana przez M. W. i jej opowiadała. Inni pracownicy, tj.(...) zarabiali mniej z uwagi na przyuczanie się do zawodu, w innych (...) zdarza się, że (...) w ogóle nie zarabiają. Jako ważną okoliczność podniosła, że rozpoczynając pracę w (...)miała bardzo dużo zadań związanych z uporządkowaniem rozpoczętych już spraw.

Według apelującej, brak jest podstaw do stwierdzenia, iż umowa zawarta między nią a (...)SP.P. była pozorna. **Apelująca spółka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości**, zarzucając: 1) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i nieprawidłową ich ocenę, a w konsekwencji przyjęcie, iż:

a) umowa zawarta pomiędzy B. B. (1) a (...) SP.P. była pozorna, a w konsekwencji przyjęcie, iż B. B. (1) nie podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 4 marca 2014 r., gdyż decyzja wydana przez organ jest prawidłowa,

b) B. B. (1) nie posiadała wystarczającego przygotowania zawodowego ani doświadczenia do pracy w instytucji (...), w sytuacji gdy Sąd pierwszej instancji stwierdził, iż B. B. (1) wykonywała dotychczas jedynie prace biurowe, a właśnie takie obowiązki odwołująca się miała w (...),

c) B. B. (1) nie wiedziała, ile osób zatrudnia (...), w jakim charakterze i na jakich zasadach, w sytuacji gdy na rozprawie w dniu 16 czerwca 2015 r. B. B. (1) wskazała, ile osób pracowało w spornym okresie, a brak precyzyjnej odpowiedzi wynikał ze specyfiki pracy zatrudnionych w (...) oraz krótkiego okresu pracy B. B. (1) i długiego okresu od chwili zwolnienia,

d) stosunek pracy nie powstał, bądź też nie był realizowany, a w konsekwencji nie powstał stosunek ubezpieczeniowy w sytuacji, gdy B. B. (1) w dniu 3 lutego 2014 r. podpisała umowę o pracę a następnie faktycznie wykonywała pracę w (...) zgodnie z dyspozycją z art. 22 § 1 k.p., natomiast pracodawca odprowadzał za pracownika składki na ubezpieczenia społeczne;

- art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez przyjęcie, iż umowa o pracę zawarta pomiędzy (...) SP.P a B. B. (1) jest umową pozorną i tym samym nie daje podstaw do przyjęcia, że ubezpieczona podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 4 marca 2014 r.,

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 1 ustawy systemowej poprzez przyjęcie, że B. B. (1) nie podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 4 marca 2014r., pomimo iż podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 4 marca 2014 r. z uwagi na zawarcie umowy o pracę 3 lutego 2014 r.

W konsekwencji apelujący wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w trybie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., a w konsekwencji również decyzji organu, poprzez ustalenie, iż B. B. (1) podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym, chorobowym, wypadkowym od 4 marca 2014 r.,

b) zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego od organu na rzecz wnioskodawcy,

c) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania w trybie art. 477^{14a} k.p.c.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że umowa o pracę zawarta pomiędzy B. B. (1) i W. K. (...) Sp. p. w dniu 3 lutego 2014 r. miała charakter rzeczywisty. Wbrew twierdzeniom Sądu B. B. (1) miała doświadczenie na stanowisku kierowniczym oraz biurowym, które zdobyła pracując przez ponad 2 lata na stanowisku kierownika działu marketingu i sprzedaży w Galerii (...) Sp. z o.o. Żadne czynności, wymienione w uzasadnieniu wyroku nie wymagają specjalnego przygotowania. Wystarczą odpowiednie predyspozycje, osobiste zaangażowanie pracownika oraz chęci pracy na danym stanowisku. W toku pracy B. B. (1) odznaczała się rzetelnością, kreatywnością i profesjonalizmem. Zatrudnienie B. B. (1) przez wnioskodawcę nie miało charakteru przypadkowego, gdyż została ona polecona przez osobę zaufaną, jako osoba kreatywna, rzetelna, kompetentna i dobrze zorganizowana. Działania z zakresu zarządzania podejmowane przez B. B. (1) były przemyślane i bardzo efektywne. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, iż B. B. (1) nie posiadała wystarczającego przygotowania zawodowego ani doświadczenia do pracy w instytucji (...). Ubezpieczona nie miała również doświadczenia w pracy w gastronomii, co nie przeszkodziło jej podjąć wcześniej pracy w restauracji.

Odnosząc się w dalszej kolejności do stwierdzenia przez Sąd pierwszej instancji, iż powódka nie wiedziała, ile osób zatrudnia (...) należy zauważyć, iż podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 16 czerwca 2015 r. powiedziała, że

„oprócz mnie w (...) pracowało w spornym okresie ok. 8 - 10 osób, trudno mi powiedzieć ile, bo często przebywali poza (...) i widziałam ich przelotnie. Największy kontakt miałam z p. D., p. M. i p. A., która jest sekretarką. Na stałe w biurze przebywał p. M., p. D., p. M., M. - aplikanta.” Tym samym Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, iż B. B. (1) nie wiedziała, ile osób zatrudnia (...). Z uwagą na specyfikę pracy osób zatrudnionych w (...) która przejawia się w tym, iż część osób pracuje zdalnie i przychodzi jedynie wymienić akta często w godzinach popołudniowych/wieczornych B. B. (1) mogła ich faktycznie nie widzieć, a podczas przesłuchania w dniu 16 czerwca 2015 r. mogła ich po prostu nie kojarzyć, jednocześnie z uwagi na fakt, iż ubezpieczona faktycznie pracowała dosyć krótko w (...) mogła nie mieć kontaktu z niektórymi osobami, które pracują zdalnie. Jednocześnie niektóre osoby to nie byli pracownicy, tylko współpracownicy. A. R. oraz N. L. zostali delegowani do wykonywania pracy bezpośrednio u jednego z klientów i bardzo rzadko przychodzili do (...). Nie może pozostać obojętny również fakt, iż przesłuchanie B. B. (1) odbyło się po niespełna 13 miesiącach od „zakończenia” pracy z uwagi na przejście ubezpieczonej na zwolnienie lekarskie.

Powyższe błędne ustalenia faktyczne przez Sąd pierwszej instancji skutkowały błędnym przyjęciem, iż stosunek pracy z B. B. (1) nie powstał, bądź też nie był realizowany a ubezpieczona nie wykonywała faktycznie pracy w (...). Skutkowało to przyjęciem, iż w dniu 3 lutego 2014 r. nie doszło do zawarcia umowy o pracę z B. B. (1) a w konsekwencji, iż B. B. (1) nie podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 4 marca 2014 r. **Organ rentowy w odpowiedzi na apelację odwołującej się spółki, co wynika z daty wniesienia odpowiedzi, wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.** W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych kontroli podlega decyzja organu rentowego i ciężar dowodu będzie zależał od rodzaju decyzji. Jeżeli jest to decyzja, w której organ zmienia sytuację prawną ubezpieczonego, to powinien wykazać uzasadniające ją przesłanki faktyczne. Zaskarżoną decyzją organ rentowy stwierdził, że w następstwie zawarcia umowy o pracę pomiędzy odwołującą się spółką a B. B. (1) nie powstał obowiązek ubezpieczenia społecznego poczynając od dnia 3 lutego 2014 r. i powołał argumenty, które zdaniem organu rentowego za takim stanowiskiem przemawiały. Według organu rentowego, umowa o pracę z dnia 3 lutego 2014 r. została zawarta dla pozorów, by umożliwić B. B. (1) uzyskanie prawa do zasiłku chorobowego. Brak jest bowiem dowodów na faktyczne wykonywanie pracy wynikającej z przedstawionego przez płatnika zakresu obowiązków. Dostarczony przez płatnika składek wydruk karty kontrolnej nie dowodzi jednoznacznie świadczenia pracy. Podstawa wymiaru składek dla B. B. (1) została ustalona na poziomie wyższym niż podstawy wymiaru wykazywane za pozostałych ubezpieczonych. Brak jest dowodów na doświadczenie zawodowe na podobnym stanowisku pracy, jak i brak dowodów na kwalifikacje zawodowe do pracy na kierowniczym stanowisku. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem Okręgowym przedłożono kartę szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (instruktaż ogólny), jak i w zakresie instruktażu stanowiskowego na stanowisku kierownika sekretariatu, wydruk ze strony internetowej (...), faktury na okoliczność wysokości honorarium współpracowników, aneks do umowy o pracę z dnia 1 lutego 2010 r. zawartej przez B. B. (1) ze spółką Galeria (...) na okoliczność ustalenia, że B. B. (1) ma doświadczenie na stanowisku kierowniczym i aneks z dnia 1 marca 2011 r. na okoliczność ustalenia otrzymania podwyżki wynagrodzenia. Przeprowadzony został również dowód z przesłuchania w charakterze stron odwołującej się B. B. (1) i (...) spółki (...). Sąd Okręgowy na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalił, że w czasie dwumiesięcznej pracy (przed zwolnieniem lekarskim) ubezpieczona - jak sama przyznała - praktycznie nie przystąpiła do wykonywania obowiązków kierownika sekretariatu. Początkowo siedziała w gabinecie z M. W., a on na podstawie wybranych akt mówił, czego od niej oczekuje. Razem przeglądali akta. Nie wiedziała, ile osób zatrudnia (...), w jakim charakterze i na jakich zasadach. Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom odwołującej się i współnika reprezentującego spółkę. W ocenie Sądu zostały one złożone wyłącznie na użytek niniejszej sprawy i nie odzwierciedlają stanu faktycznego. Wskazując na powody, dla których zaskarżoną decyzję uznał za prawidłową, Sąd Okręgowy odniósł się do braku kwalifikacji zawodowych B. B. (1) i jej doświadczenia na stanowisku kierownika sekretariatu (...) a także wywiódł brak realnej potrzeby zatrudnienia B. B. (1) na stanowisku kierownika sekretariatu. W świetle ustalonych okoliczności Sąd przyjął, że zawarcie umowy o pracę przez odwołującą się B. B. (1) nastąpiło z zamiarem nadużycia prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Odwołująca się B. B. (1) zarzuciła, że Sąd Okręgowy dokonał błędnych ustaleń faktycznych przez przyjęcie pozorności zawartej przez nią ze spółką umowy o pracę, w sytuacji gdy przedstawiła dowody na realizację obowiązków pracowniczych. Apelująca spółka i B. B. (1) zarzucili poczynienie ustaleń faktycznych z naruszeniem art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie

zasady swobodnej oceny dowodów i nieprawidłową ich ocenę. Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów apelujących. Apelujący płatnik składek kwestionując przyjęcie, że umowa o pracę zawarta w dniu 3 lutego 2014 r. ma charakter pozorny, w uzasadnieniu apelacji stwierdził, że umowa miała charakter rzeczywisty i wskazał, że B. B. (1) miała doświadczenie na stanowisku kierowniczym oraz biurowym z racji pracy w spółce Galeria (...), zaś żadne czynności wymienione przez Sąd w uzasadnieniu wyroku nie wymagają specjalnego przygotowania. Brak wystarczającego przygotowania został więc przyjęty niewłaściwie. Tak, jak niewłaściwie ustalono, że B. B. nie wiedziała, ile osób zatrudni (...), bowiem co innego wynika z jej zeznań z protokołu rozprawy, a znaczenie ma również specyfika pracy zatrudnionych w (...) i dość krótki okres pracy odwołującej się B. B.. Takie jak wskazane błędne ustalenia skutkowały, według skarżącego płatnika, błędnym przyjęciem, że stosunek pracy nie powstał bądź nie był realizowany, choć B. B. podpisała i faktycznie wykonywała umowę o pracę, a pracodawca odprowadzał składki. Według Sądu Apelacyjnego, konfrontacja powyższego z powtórzonymi jeszcze raz zasadniczymi ustaleniami Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że wprawdzie zakwestionowano jako wadliwe przyjęcie braku realizacji stosunku pracy, w sytuacji gdy po podpisaniu umowy o pracę B. B. (1) faktycznie wykonywała pracę, ale nie powołano argumentów, jakie miałyby przemawiać za świadczeniem pracy, poza dotyczącymi doświadczenia zawodowego i tego, że B. B. wiedziała, jakie osoby były w (...) zatrudnione, co podała zeznając. Tymczasem twierdzenie, że po zawarciu umowy B. B. (1) wykonywała pracę wynika z zeznań stron, którym waloru wiarygodności Sąd Okręgowy odmówił, uznając, że zostały złożone wyłącznie na użytek postępowania, a takiej oceny żadna z apelujących stron nie podważyła. Z zeznań tych zresztą wynikało, że odwołująca się B. B. była kierownikiem sekretariatu, ale nie doszło do tego, aby kierowała sekretariatem (zeznania B. B.). Wspólnik odwołującej się spółki podobnie, jak B. B., zeznał, że początkowo p. B. siedziała z nim w gabinecie i na podstawie wybranych akt mówił jej, czego oczekuje. Zestawiając tę okoliczność z tym, że B. B. nawet nie podjęła wykonywania obowiązków kierownika w ciągu dwóch miesięcy od zawarcia umowy o pracę (w dniu 3 lutego 2014 r.) i z deklarowanym celem jej zawarcia, jakim było zorganizowanie pracy biura (zatrudniona sekretarka w związku z rozwojem (...)z niektórymi rzeczami nie radziła sobie), nie można odmówić racji twierdzeniu Sądu Okręgowego, że brak było realnej potrzeby zatrudnienia odwołującej się właśnie na stanowisku kierownika. Tezę tę potwierdza to, że obowiązki p. B. wykonywała następnie sekretarka A. K., zatrudniona wcześniej z minimalnym wynagrodzeniem. Apelująca B. B. (1) zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie pozorności umowy o pracę podniosła, że przedstawiła dowody na świadczenie pracy w reżimie pracowniczym – w sposób ciągły, systematyczny i pod nadzorem. Jednakże w apelacji nie wskazała, z jakich dowodów wynika świadczenie pracy. W uzasadnieniu środka odwoławczego znajduje się wywód, że: „Po rozpoczęciu wykonywania pracy w pierwszej kolejności przystąpiła do porządkowania i uregulowania pracy sekretariatu oraz obsługi administracyjnej (...). Dokonała przeglądu akt wszystkich spraw prowadzonych w (...) - na czym najbardziej zależało pracodawcy. Wprowadziła nowe standardy do (...) polegające np. na oznaczaniu wszystkich akt nazwiskiem każdej z osób prowadzących daną sprawę. Przygotowała projekt karty kontrolnej.”. Nie wskazano jednak, jakie konkretnie dowody mogą posłużyć do poczynienia takich ustaleń, przy czym do akt sprawy (rentowych) przedłożono kartę kontrolną, ale to tylko strony stwierdziły, że przygotowała ją B. B.. Poza tym wykonywanie wskazanych przez apelującą czynności nie wynika nawet z dowodu w postaci jej zeznań, w których poza twierdzeniem, że wspólnik w swoim gabinecie przyuczał ją do wykonywania czynności (co do stanu akt, zgodności z repertorium), pokazywał, jak mają wyglądać obowiązki, podniosła, że nie doszło do tego, aby kierowała sekretariatem, a jako kierownik miała nadzorować działania sekretariatu, prowadzić kalendarze(...), porządkować akta. W takim stanie rzeczy, według Sądu Apelacyjnego, kiedy nie przedstawiono żadnych materialnych dowodów wykonywania pracy, nie zaoferowano innych poza przesłuchaniem, zainteresowanych wynikiem sporu, stron dowodów celem wykazania najistotniejszej okoliczności w postaci faktycznej realizacji obowiązków pracowniczych i przyjmowania świadczenia pracy przez pracodawcę, zebrany materiał dowodowy uprawnia do wniosku, że zawarcie umowy o pracę w dniu 3 lutego 2014 r. miało charakter pozorny. Zostały jedynie przedsięwzięte pewne działania mające uprawdopodobnić, że stosunek pracy powstał rzeczywiście i był wykonywany, stąd twierdzenia o przeglądaniu akt i wskazywanie na czym miałyby polegać prace. Jednakże żadnych materialnych dowodów tej pracy nie przedstawiono, jak też innych poza dowodem z przesłuchania stron dowodów w tym zakresie. Zaoferowane dowody wykazują ewentualnie powstanie więzi formalnej bez jej urzeczywistnienia w postaci wykonywania i odbierania pracy. Sąd Okręgowy zasadnie powołał się na to, że B. B. (1) nie miała żadnego doświadczenia, które jest konieczne dla kierowania sekretariatem (...)zajmującej się udzielaniem usług (...). Jeżeli celem jej zatrudnienia było usprawnienie pracy w danym momencie, to nieracjonalne

jest zatrudnienie osoby nie mającej wcześniej żadnej styczności z obsługą (...), tym bardziej, że w (...) zatrudniona była już sekretarka. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Okręgowy jest jak najbardziej prawidłowa i nie narusza art. 233 § 2 k.p.c. Jeśli zaś chodzi o to, że wynagrodzenie odwołującej się było wyższe niż innych pracowników (...), to nie była to okoliczność, która zaważyła szczególnie na ocenie Sądu Okręgowego, raczej konstatacja dla zwrócenia uwagi, że zatrudniona wcześniej sekretarka miała niższe wynagrodzenie, co do aplikantów, to ich warunki zatrudnienia w zakresie płac nie mogą mieć znaczenia. W związku z powyższym nie doszło również do naruszenia art. 83 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. Zawarta w dniu 3 lutego 2014 r. umowa o pracę była czynnością pozorną a zatem czynnością nieważną (art. 83 § 1 w zw. z art. 300 k.p.) i jako taka nie skutkowała uzyskaniem przez odwołującą się statusu pracownika a tym samym tytułu do ubezpieczeń społecznych, określonego w art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 13 pkt 1 ustawy emerytalnej. W wyniku zawartej umowy o pracę B. B. (1) nie nabyła statusu pracownika. Art. 8 ust. 1 ustawy systemowej nakazuje za pracownika uważać osobę pozostającą w stosunku pracy. Art. 22 § k.p. precyzuje, że przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Do nawiązania stosunku pracy dochodzi poprzez zawarcie pomiędzy pracownikiem a pracodawcą umowy o pracę. Samo jednak zawarcie umowy o pracę nie jest wystarczające, jedynie rzeczywiste pozostawanie w stosunku pracy, daje podstawę do podlegania ubezpieczeniom. Pogląd ten nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje potwierdzenie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Stwierdził on, że zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego z tytułu zawarcia umowy o pracę bez nawiązania stosunku pracy wiążącego się z wykonywaniem obowiązków pracowniczych nie ma podstawy faktycznej (wyrok z 26 lutego 2013 r., I UK 472/12). Przystąpienie do ubezpieczenia i opłacanie składki przez podmiot, który nie świadczy pracy, nie stanowi przesłanki objęcia ubezpieczeniem społecznym i stania się jego podmiotem. Skutku takiego nie wywołuje zawarcie umowy o pracę, której strony stwarzają pozór realizacji przez ubezpieczonego czynności odpowiadających treści art. 22 k.p., czyli wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, za wynagrodzeniem, odpowiadającym ilości i jakości świadczonej pracy. Tym samym bycie podmiotem ubezpieczenia związane jest wyłącznie z realizacją podstawowego dla stosunków tego ubezpieczenia warunku wykonywania pracy w ramach stosunku pracy. W świetle tego istotne jest, czy pracownik zawierający umowę o pracę w rzeczywistości pracę taką wykonywał (wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 2011 r., II UK 69/11 i wskazane w uzasadnieniu judykaty). Ponieważ w sprawie nie zostało wykazane faktyczne wykonywanie pracy w następstwie zawartej umowy o pracę oddalenie odwołania od decyzji stwierdzającej niepodleganie ubezpieczeniom społecznym było prawidłowe. **Kierując się powyższymi względami Sąd Apelacyjny z mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w pkt I sentencji.** Koszty zastępstwa prawnego na rzecz organu rentowego zostały zasądzone od apelującej spółki zgodnie z żądaniem organu rentowego, którego odpowiedź na apelację dotyczyła spółki. O kosztach tych Sąd drugiej instancji orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 w zw. z art. 99 k.p.c. Sąd uwzględnił koszty zastępstwa prawnego na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 (sprawę ze strony organu rentowego prowadził ten sam radca prawny) w zw. § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 461), przyjmując jako wartość przedmiotu zaskarżenia wartość składek od podstawy wymiaru wynoszącej 2.500 zł, co w skali roku daje kwotę nieco poniżej 9.600 zł (1.200 zł x 75%).

Marcjanna Górską Magdalena Kostro-Wesołowska Marzena Wasilewska